

Oderské vrchy – Stříbrné jezírko

28. 1. 2018

Poslední lednová vycházka nás zavedla do Oderských vrchů. Když Oderské, tak jsme šli z rovnou z Oder.

Z frýdeckého nádraží nás odjíždělo dvaadvacet. Postupně se připojovali další ve Svinově, Suchdole a poslední čtyři účastníci dorazili rovnou do Oder. Celkový počet byl tedy dvacet devět turistů. Z nádraží nás modrá značka rychle vyvedla městem pod stráně Pohořského lesa. Na rozcestí U Spurného začíná Naučná stezka Stříbrný chodník. Stezka má 16 informačních tabulí a seznamuje s historií těžby stříbrných rud i dalšími zajímavostmi ústí Oderské kotliny. Celá naučná stezka prochází územím Přírodního parku „Oderské vrchy“,

První zastavení nás seznámilo s popisem trasy NS. Jen o několik stovek metrů dál jsme přišli k druhé zastávce pod Pivovarskou chatou. Pivovarská chata v již několik let nevyužívaném rekreačním areálu patří k nejstarším rekreačním chatám v Oderských vrších. Tabule na okraji lesa pod chatou připomíná historii osídlení Oderské kotliny. Jedna z nejstarších legend o založení města vypráví o tom, že v dobách 7. - 8. století dorazilo avarské vojsko až do míst Oderské kotliny a přivedlo s sebou slovanské obyvatelstvo, které jim mělo obstarávat živobytí. Postupem doby však Avaři odtáhli a slovanské obyvatelstvo nazvalo tento kout krajiny Vyhnanov i s nově vzniklým městem. Tato legenda by snad mohla napovědět, že zdejší osídlení mohlo vzniknout někdy při expanzi obyvatel Velké Moravy.

Nad Pivovarskou chatou v prudkém ohybu stoupající cesty Medvědí roklí je třetí z tabulí. Nedaleko odtud prý stával Šimákův buk. Na něm se měl ukrývat při svých přepadech pověstný loupežník Šimák. Přepadával převážně kupce a povozníky a většinou si odnášel tučnou kořist. Jeho osoba jako loupežníka doslova zpohádkověla a tak se oderský Šimák stal známým skoro po celé Moravě. Nakonec spravedlnosti neunikl a popravu, které ráno 1. října 1887 přihlíželo na 200 diváků, přijel do Nového Jičína vykonat vídeňský císařský kat Rudolf Seyfried. Mozek šestinásobného vraha byl vyňat a odeslán do Vídně k vědeckému prozkoumání. Šimák se ke svým zločinům nikdy nepřiznal.

Kousek od třetího zastavení jsme opustili modrou značku i trasu naučné stezky. Lesní cestou jsme po vrstevnici došli k vodopádu na Zlatém potoce. Bohužel stav vody mu nenechal vyniknout. V potoce lze nalézt kousky galenitu. Bohužel nenašli jsme nic... Ve stráni nad levým břehem potoka je vstup do dnes již zavalené a zamřížované šachtice Pohoř, jejíž délka zůstala jen osm metrů. Dnes je v ní dobře chráněné zimoviště netopýrů. Kousek od okraje lesa před Pohoří je na pravém břehu potoka ohrazená jáma „Zlatého dolu“. Zlatý důl, vzdor svému názvu, sloužil k těžbě stříbrné rudy.

Z rozhledny Olšová je určitě výborný rozhled do okolí, leč nám počasí tentokrát nepřálo. Po krátké prohlídce doslova na „větrné hůrce“

jsme se od rozhledny rychle stáhli do závětří mezi domy vesnice. Polní cestou se zbytky navátého sněhu jsme přešli k „top“ cíli naší vycházky. Stříbrné jezírko mezi Pohoří a Jestřabím je zajímavou přírodní i historickou památkou. Je to starý povrchový lom ze 17. stol. zatopený povrchovou vodou, čímž zde vznikly optimální podmínky pro výskyt zvláště chráněných rostlin a živočichů. Mokřadní louky v jeho okolí jsou významným biotopem ohrožených druhů rostlin, vodních živočichů i obojživelníků. Roste zde ďáblík bahenní i vachta trojlistá a je možné zde zahlédnout raka říčního nebo čolka obecného. Stříbrné jezírko tak bylo prohlášeno v roce 1990 za maloplošné chráněné území. Svačinka, focení, chvilka odpočinku a někteří nedočkavci už vyrazili dál. Kdo pospíchá, často se mu to vymstí. Tak tomu bylo i tentokrát, když se ti nedočkaví museli vrátet zpět na červenou značku vedoucí do Oder.

Poslední zajímavostí vycházky je Hraniční studánka pramenící na hranici lesa. Zmiňovaná hranice, která je zároveň hranicí mezi katastrálním územím Oder a Pohoře i starou zemskou hranicí mezi Moravou a Slezskem. Les, na jehož okraji ji turista najde, se jmenuje Široký nebo také Zapovězený, a to proto, že zde od nepaměti pochovávali vrahy, sebevrahy a upíry. Nikdo se sem neodvážil vkročit, ani kvůli těžbě dřeva. Les byl zkrátka zapovězený, a to mu dalo i jméno. Vše se změnilo až v šestnáctém století, kdy už lidé nevěřili na pověry a tím se přestali do lesa bát chodit. Mnoho šarvátek se zde vedlo kvůli těžbě dřeva, které si nárokovali moravští i slezští dřevorubci. Spory urovnalo až přesné vyznačení hranice.

Za přípravu velice hezké a zajímavé vycházky patří poděkování Radce Juhászové. Vedl Martin Mrkos.